

Falten escassos dies perquè obri les portes la 39a edició de la Fira Internacional del Moble de València, FIMM, una cita a la qual assistiran enguany 1.251 expositors directes, un 9% més que en l'última edició, dels quals 288 són internacionals. El certamen pren en aquesta ocasió especial rellevància, si tenim en compte que la indústria del moble no passa pels millors moments, ja que la desacceleració econòmica ha desinflat les comandes del sector tant en el mercat nacional com en l'internacional. Malgrat tot, França, Alemanya, Portugal i Itàlia han incrementat la seua presència en el certamen i, segons els organitzadors, el nivell de vendes no baixarà respecte al d'altres edicions. S'espera que en la FIMM tant expositors com compradors vagen a fer negoci i que el saló serveixi per confirmar una certa reactivació del sector. Siga com siga, és precisament en moments d'incertesa com l'actual que els fabricants del sector necessiten refermar la seua presència en el circuit internacional del moble, apostant per productes de major qualitat i disseny, i més pendents que mai de les novetats que introdueixen en el mercat els principals competidors.

“Malgrat els avenços aconseguits, el sector del moble no ha estat capaç de resoldre un dels seus mals endèmics:

l'individualisme.

Ara les associacions empresarials reclamen

que les petites

i mitjanes empreses

del sector s'associïn

per emprendre

les millores pendents.

El primer que

cal canviar

és la mentalitat”

L'empenta definitiva

El fet és que quan les coses van bé, quan la bonança econòmica somriu als balanços de les empreses, aquestes, siguen del sector que siguen, tendeixen a oblidar les seues debilitats. El sector del moble, igual com molts altres, ha gaudit en aquests últims anys d'una bonança econòmica excepcional: les exportacions creixien a ritmes de dos dígitos i el consum intern també ha viscut moments d'eufòria. El sector ho ha aprofitat per modernitzar estructures, per invertir en maquinària i per conèixer nous mercats, a més d'anar a fires i participar en missions empresarials a Mèxic, a l'Orient Pròxim i als països de l'Europa de l'Est. Però el camí cap a la competitivitat no s'acaba aquí. Han deixat en el calaix moltes altres reformes pendents, entre les quals una aposta decidida pel disseny. En això els italians i també els francesos encara ens guanyen de lluny. El sector tampoc no ha estat capaç d'atacar un altre dels seus mals endèmics: l'individualisme. Ara les associacions empresarials tornen a reclamar una vegada més que les petites i mitjanes empreses del moble, que representen gairebé el 90% del total, s'associïn, signen aliances estratègiques per sortir a l'exterior, perquè en cas contrari no podran emprendre les millores pendents.

El primer que cal canviar és la mentalitat, i d'això en saben molt els empresaris balears del moble, on la falta de col·laboració entre les empreses no ha permès crear un teixit d'indústria auxiliar especialitzada, que ajudara a millorar el producte i també a reduir costos. Evidentment, tots aquests serrells es dilueixen quan les vendes van pujant any rere any. Ara que aquesta progressió aritmètica s'ha estrocat és quan el sector agafa consciència que encara queda molta fusta per polir per garantir la competitivitat d'un dels sectors econòmics més tradicionals dels nostres territoris.

Coordinació: Bàrbara Amorós

Assessors editorials: Pere Anrubia, Jordi Cuenca

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Alexandre Carbó, Joan Celià, Martí Crespo, Jordi Finestres, Rafa Gil, Jordi Play, Pere Puig i Rogeli Vázquez.